

„Tagnak lenni, elsősorban érzelmi kérdés.”

Tolmácsolástól az elnökségig

Adalékok Szőke András pályaképehez

E hasábkon is hírt adtunk már a PNYME-en belüli „örségváltásról”, amely több lépcsőben, fokozatosan ment végbe. Tavaly novemberben a PNYME Papíripari Szakosztály vezetőségét kellett újra választani, az ismert okok miatt: az előző elnök, **Kuminka József** két ciklust vitt végig, de az alapszabály hosszabb periódust e funkcióban nem enged. Ekkor merült fel két oldalról is a gondolat, hogy egy „régí-új” embert válasszanak a szakosztály élére; így váltás is lesz, de a folytonosság is megmarad. A novemberi küldöttközgyűlésen egyhangúlag **Szőke Andrást** választották a Papíripari Szakosztály elnökévé. Ebből az alkalomból kerestük fel, hogy új feladatáról és eddigi szakmai szerepvállalásairól kérdezzük.

#

– *Milyen célokat tűzött maga elé, amikor elvállalta ezt a társadalmi tisztséget?*

– Az első és legfontosabb feladat, hogy a szervezet megtalálja helyét az iparági struktúrában, ehhez pedig tudnunk kell, hogy mit akarunk. Azzal kell foglalkozni, olyan programokat kell szervezni, ami bennünket érdekel. Véleményem szerint a tagság átlagéletkora körül kell lennie a szervezet első embere életkorának, de fiatalításra is szükség van, ezért azt is feladatul kaptam, hogy lehetőleg három éven belül találjam meg és neveljem ki az utódomat.

– *Több évtizedes szakmai múlt áll Ön mögött, ezért kezdjük az elején! Mikor és hogyan került először közelebbi kapcsolatba az Egyesülettel?*

Már a középiskolában, de később – a hatvanas évek elején – egyetemista koromban is rendszeresen jártam MTESZ rendezvényekre. Német nyelvismeretemnek köszönhetően tolmácsoltam és idegenvezető is voltam. Ebben persze nagy szerepe volt édesapám szakmai elismertségének és PNYME-tevékenységének. Őt szoros szálak fűzték a szakmához, valamint

Vámos György professzorhoz, és *Gáti Péter*hez, aki hosszú évtizedekig volt a szakosztály elnöke, illetve főtitkára. Rengeteg eseményen vettem részt, így ott lehettem a dunaiúvárosi szalmacellulózsgyár átadásán, s még láttam az első kapavágásokat a nyíregyházi papírgyár építésekor is.

A '60-as, '70-es években sokan tanultunk külföldön, mivel itthon akkor még nem volt papíripari és nyomdász felsőfokú képzés. A hazatért fiatalok ismerték egymást, és összetartó kis közösség lévén megalakítottuk a PNYME-en belül a *Fiatal Műszakiak Körét*. Gyakran találkoztunk családostul is, összejártunk 15-20-an a hasonló korú nyomdászokkal. Együtt mentünk céglátogatásokra, és talán akkor született meg az Éves Vándorgyűlés ötlete és gyakorlata is. Havonta legalább egyszer volt egy meghirdetett klubdelutánunk, ahová előadókat hívtunk; itt amellet, hogy komoly szakmai viták folytak, lehetőség nyílt a személyes kapcsolatok építésére is. Ezek a rendezvények idővel a különböző körök és szakosztályok tevékenységeinek részévé váltak.

Az egyesületben választott megbízatásom ugyan sosem volt, de mindig a „mozgató és mozgatható emberek” közé számítottam, és a választmányoknak is mind máig tagja marad-

1. kép. A budapesti Eucepa konferencián
(az első sorban Gara Miklóssal és Lengyel Pállal, 1971)

tam. Akkoriban nagyon aktív egyesületi életet éltünk. A Csepeli Papírgyárban – ahova a Budai Dobozgyárból 1975-ben kerültem – negyedévente tartottunk rendezvényeket. Már akkor is azon dolgoztam, hogy az egyes termelő telephelyek megismerjék egymást. Szerencsére a gyárvezetés és a PNYME is támogattott ebben: *Héring Dezső*, *Reinitz Egon* a régiek közül, a szervezésben pedig *Renner Béla* segített a legaktívabban. Rendszeresen mentünk külföldre is, hol Jugoszláviába, hol az NDK-ba vagy Lengyelországba.

– *Azóta nagyot fordult a világ. A mai társadalmi-gazdasági környezetben mi lehet a PNYME szerepe, célja?*

– Ezen a csepeli telephelyen, ahol most beszélgetünk, 15-20 éve még két és félezer ember dolgozott. Töredékére csökkent tehát az az aktív létszám, ami korábban a PNYME-tagság gerincét adta. A fiatalokat, és más szervezetben dolgozókat pedig egyre nehezebb bevonni ebbe a munkába.

Ma az is probléma, hogy az egyes papírgyárak nem tudnak eleget egymásról, holott mind-egyik rendelkezik jogi tagsággal az egyesületben. Ha egy cég nem is áll ki a reflektorfénybe, ha nem is tart nyílt napokat (a vélt, vagy valós versenytársaknak), azért a PNYME-en belül meg lehet szervezni hozzájuk egy-egy gyárlátogatást. Az egyesület elsődleges célja, hogy az emberi kapcsolatokat ápolja, a szakmai kultúrát őrizze és gazdagítsa a rendelkezésére álló anyagi lehetőségekkel. Meggyőződésem, hogy ismét fel fog ébredni az aktivitás, s ehhez nem kell feltétlenül intézményesíteni a cégkapcsolatokat!

– *Önnek, személy szerint mit jelent az Egyesület, a PNYME-tagság?*

– Én itt éltem le az életem nagy részét, ebben a gyárban. Tagnak lenni számomra elsősorban érzelmi kérdés, és csak másodsorban szakmai: annyit jelent, hogy az ember kötődik ehhez az iparághoz. Hogy valaki tag-e vagy sem, nem lehet anyagi kérdés, nem függhet a fizetendő tagdíjtól. Azért kell támogatni a szervezetet, hogy a szakmai kultúra tovább élhessen...

– *A PNYME-en belül melyek a legfontosabb külső kapcsolatai a Papíripari Szakosztálynak?*

– A Papíripari Szakosztálynál lényegesen nagyobb létszámú a Nyomdaipari Szakosztály,

amely más struktúrában működik, mint mi. Szakmai együttműködésünk él, ennek évtizedek alatt kialakult hagyománya és működési rendszere van. A papírosok, a nyomdászok, valamint a restaurátor és a kereskedő szakosztály egy nagy szervezetbe, a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesületbe (PNYME) tartoznak. Így együtt az egyik legstabilabban működő MTESZ-egyesület vagyunk.

A PNYME-en belül jó néhány szakbizottság is működik: a környezetvédelmi, az oktatási és a hagyományörző...

– *Valószínűsíthető, hogy a régóta az iparban dolgozó egyesületi tagok szinte mindegyike őriz a fiókjában valamilyen érdekes tárgyi emléket, írásos vagy fényképes dokumentumot, esetleg apró tárgyakat a saját, illetve munkahelye szakmai múltjából, amelyek egyben a hazai papíripar technikatörténeti emlékei is lehetnek. Van-e mód ezeket összegyűjteni, rendszerezni, feldolgozni,*

2. kép. Tanulmányúton Japánban 1984-ben Sárdi Sándorral

3. kép. Az MHI lemezgép indulása Világbanki rekonstrukcióban, 1985

vagy méltó módon megőrizni és bemutatni az utókor, a jövődő papíros generációk számára?

– Ez valós probléma. A PNYME-vezetés a legutóbbi ülésen vállalta, hogy meghatározza mi is ez a papíripari hagyomány, miket kellene mindenképpen megőrizni, archiválni. *Borbély Éva* felajánlotta a segítséget, hogy a főiskolán TDK- vagy szakdolgozat keretében 3-4 fős csoportok felveszik ezeket az anyagokat, és rendszerezik – akár anyagi ellentételezéssel – a PNYME-ben pedig elhelyezzük azokat. Ebben a hónapban el kell készülni ennek a tervnek.

– *A PNYME vezetésében dr. Szikla Zoltán megválasztásával a „papíros vonal” erősödött. Változott-e ezzel a szemlélet, s könnyített-e az Ön helyzetén a vele való jó munkakapcsolat?*

– Az egy iratlan szabály, hogy ha a PNYME elnöke papíros, a főtítkárnak nyomdásznak kell lenni, vagy fordítva. E mellett további három dolog is segíti a helyzetemet. Az első, hogy régóta vagyok a papíriparban, egyaránt nagy az ismertségem és az ismeretségem Magyarországon és külföldön. A második, hogy egyetértek a „Kuminka-féle” vonallal, az ő gondolkodásmódjával: ápolni kell a kultúrát, és az emberi kapcsolatokra támaszkodva folytatni az általa megkezdett munkát. Ki kell adni a szakmai lapokat és évi két-három rendezvényt lehet szervezni. Támogatni kell az iparági és nemzetközi rendezvényeket, részt kell venni a több ágazatot átfogó konferenciákon, kiállításokon.

A harmadik dolog, ami megkönnyíti a munkámat, hogy *Szikla* úr tiszta irányvonallal próbálja az egyesületet igazgatni, és megtisztítani minden sallangtól. A PNYME-t is úgy kell irányítani, mint egy vállalkozást, s mi arra vállalkozunk, hogy a szakmai kultúrát fenntartsuk!

– *Idén milyen fontosabb rendezvényekre számíthatnak a tagok?*

– Egyelőre részben anyagi, részben pedig szervezési korlátok miatt évente legfeljebb két, de inkább egy rendezvényt tudunk megszervezni. Van ugyanis Nyomdaipari Szakosztály, Restaurátor és Kereskedő Kör is, valamint számos szakbizottság, ahol szintén aktív munka folyik. Ezért az összes többi eseményt csak a helyi körökre támaszkodva, az ő segítségükkel tudjuk lebonyolítani. Az élet a gyárakban folyik, onnan kell a helyi kezdeményezéseknek kisugá-

rozni! Az idei *Feldolgozó Napok* valamikor októberben lesznek, tartunk egy környezetvédelmi napot is, a restaurátoroknak pedig világkonferenciájuk lesz. A főiskola bemutatja új oktatási programját, a végzős diplomások pedig ismeretik majd szakdolgozataikat. A nagy hazai szakvásárok teljes időtartama alatt előadásokat és vitafórumokat szervezünk.

– *Ha egy üzemi MTESZ-csoportnak van egy program-ötlete, amely nemcsak helyi érdek-lődésre tarthat számot, akkor ehhez kaphat-e segítséget a szakosztálytól?*

– Mivel erre az évre már elkészült a pénzügyi terv, nem valószínű, hogy egyéb rendezvény befeleérne e 125-130 millió forintos költségkeretbe. A jövő évi tervet novemberig kell összeállítani. Ha valamelyik helyi kör egy rendezvényt szeretne tartani, akkor három forrásból szedheti össze rá a pénzt: az egyéni hozzájárulásokból, a saját cégétől igényelhető utazási elszámolásból, és az elkülönített helyi PNYME-támogatásból.

– *Végezetül – ha megengedi –, kanyarodjunk vissza egy kicsit személyesebb dolgokra! Úgy tudjuk, a napokban nyugdíjba vonult, ám a meg-*

4. kép. Szakmai kitérítés átadása. Annus Sándor és Galli Miklós jelenlétében

érdemelt pihenés helyett újabb, komoly feladatokat vállalt: szakosztály elnöki teendői mellett is aktívan tovább dolgozik. Honnan meríti az erőt mindehhez?

– Amit teszek, meggyőződésből teszem. Bizonyára vannak nálam sokkal sikeresebb emberek, akik többet értek el, de én elégedett vagyok ezzel a karrierrel, és remélem, mások is elégedettek azzal, amit eddig nyújtani tudtam. Hiszek abban, hogy itt, együtt kell boldogulnunk. Most majd megpróbálok egy kicsit élére állni a PNYME-megújulási törekvéseknek a látens igények felébresztésével.

Az aktivitásról talán annyit, hogy épp a minap nézegettünk régi fényképeket, és valaki

azt mondta úgy nézek ki, mint 30 évvel ezelőtt! Nem tudom, hogy ez jót vagy rosszat jelent, minden esetre úgy érzem, a tenni akarásom, az energiám nem sokat csökkent.

Ami pedig a „hivatalos” munkámat, az egy-személyes ügynöki tevékenységet illeti: most az a feladatom, hogy a Hamburger Papírgyártó Csoportnak fejlesszem a csoporton kívüli magyar-bolgár-román eladásait, és be kell majd mutatnom a piacon, a nyáron belépő spremergi fehér papírt is. Mindehhez persze a gyáraktól, az információn túl is kell még kapnom „valamit”: minőségi terméket...

Lejegyezte: Kenyeres Ferenc

Interjú Dr. Morvay Sándorral

Eiler Olga

Beszélgetés a múlttól

Az elmúlt napokban ünnepelte nyolcvanötödik születésnapját *Dr. Morvay Sándor*, a magyar papíripar meghatározó személyisége. Ebből az alkalomból kerestük fel, hogy szakmai múltjáról beszélgetve a lap olvasói számára közkinccsé tegyünk ezt az érdekes életpályát.

Együtt ülünk a helyszínen, egy igazi alkotó értelmiségi család szép otthonának nappali-jában, rengeteg könyv, szép kilátás a városra. A házigazda derűs, kezdődhet a beszélgetés.

Érdeklődünk hogyan zajlott a születésnap megünneplése...

Előkerülnek a fényképek, a család felejt-hetetlenül széppé varázsolta az ünnepet. Mindenki eljött és szeretettel vette körül, vidáman ünnepeltek.

A szakma sem feledkezett meg a születésnapról. A volt kollegák közül eljöttek néhányan a Dunapack Rt.-től és a Papír-és Nyomdaipari Műszaki Egyesülettől. A tiszteletemre jött társaság: *Juhász Mihály*, nyugalmazott vezérigazgató, *Dr. Annus Sándor*, nyugalmazott igazgató — aki még fotózott is — és *Pesti Sándor*, ügyvezető igazgató. Az Egyesület emlékérmét adták át a 85-ik születésnapomra. Az összejövetelen a szakma

múltjára emlékeztünk, majd a jelen feladatairól és problémáiról is beszélgettünk a kollegákkal. Érdekel a jelen, a valóság, kíváncsi vagyok arra, mi foglalkoztatja a ma szakemberét, milyen gondjaik vannak, mit kell a technika mai szintjén megoldaniuk, hogyan tudnak lépést tartani a fejlődéssel és az új kihívásokkal, sőt a jövő is érdekel, ezért fontos számomra a kapcsolattartás a gyakorló szakmabeliekkel – mondja az ünnepelt.

Melyek voltak a legfontosabb sikerei a pályán?

Egyetemi tanulmányaim befejezése után 1944-ben doktoráltam, majd a Csepeli Papír-

gyárban, (az államosításig Neményi Papírgyár) kezdtem dolgozni. Első munkahelyem meghatározta egész pályafutásomat, hiszen ezután évtizedeken át a cellulóz- és papírgyártással foglalkoztam.

Ma már nehéz elképzelni, milyen kihívást jelentett nem csak nekem, hanem a papírgyár összes dolgozójának a II. világháború után a termelés beindítása. A cellulózgyártás újraindításának szervezése és irányítása az én feladatom volt. Nagyon sok nehézséggel kellett megküzdenünk, de viszonylag gyorsan sikerült. Ugyancsak szép feladat volt a nyersanyaghiánnyal küzdő papíripar számára a szalmacellulóz gyártástechnológiájának kidolgozása és annak üzemeltetése, majd 1948-ban a gyártás megkezdése. Ezt a feladatot Dr. Buzágh Aladár egyetemi tanár irányításával sikerült megoldanunk kollegáimmal együtt. Az eljárásból magyar szabadalom lett.

Ennek a területnek ezután gyártásvezetője lettem. Az itt szerzett tapasztalatokat későbbi feladataim során jól tudtam hasznosítani. Néhány év múlva a Könnyűipari Tervező Irodában, majd a Papíripari Vállalat nagylétesítményeinek beruházási főmérnökeként a Dunaújvárosi Szalmacellulózgyár, a Dunaújvárosi Papírgyár létrehozása és a Szolnoki Papírgyár korszerűsítése irányításom alatt történt, tehát papírgyári ismereteim és gyakorlati tapasztalataim beépültek ezekbe a létesítményekbe.

Közismert a szakmában oktatói tevékenysége, hogyan értékeli ezt ma, visszapillantva az eltelt évtizedekre?

Tanulni is szerettem, a tanítás is kedvemre való foglalatosság volt. Természetesen többletmunkát jelentett, de ismereteimet, tapasztalataimat mindig is rendszereztem és rendszeresen publikáltam, ezért az oktatás, az előadások kiegészítették mindennapi munkámat. Sokat iro-

dalmaztam, érdekeltek a szakmai újdonságok, ezeket rendszerint beépítettem az anyagba. Arra törekedtem, hogy hallgatóimban is felkeltsem az ismeretszerzés szeretetét.

A Budapesti Műszaki Egyetemen és a Műszaki Főiskolán folyamatosan dolgoztam meghívott előadóként. Ezen kívül a Mérnöktovábbképző Intézetben is évekig tartottam előadásokat saját szakterületemről. Az oktatással együtt járó feladatnak, a jegyzetek és tankönyvek megírásának is mindenkor szívesen tettem eleget. A legfontosabb tárgykörök a cellulózkémia, a cellulózgyártás és a papírgyártás voltak.

A cellulózgyártás kémiája és technológiája című szakkönyv társszerzője, hallottam, hogy a könyv külföldi megjelenése érdekes történet, kérem, beszéljen erről!

Valóban a könyv sorsa kissé regényes, elmondom a könyv történetét. A szakkönyvet társszerzőként írtam, Dr. Lengyel Pállal együtt, 1965-ben jelent meg a Műszaki Kiadónál.

Hazai és külföldi fogadtatása kedvező volt. Egy alkalommal magyar szakemberek utaztak Németországba (NSZK), és Darmstadtban az Egyetem Cellulóz- és

Papírtechnológiai tanszékvezetőjének vittek egy tiszteletpéldányt a könyvünkből. A tanszékvezető Brecht professzor, aki Bertold Brecht testvére volt, érdeklődéssel forgatta a vaskos kötetet. A tanszéken dolgozott abban az időben egy magyar származású amerikai fiatalember, akit a professzor megkért, mondjon véleményt a könyvről.

A vélemény, kedvező volt, a professzor elhárította ennek alapján, hogy kieszközli a könyv német nyelvű megjelentetését. Rövidesen hozzáfogtam a fordításhoz, majd néhány év múlva az Akadémiai Kiadó és az NSZK-beli kiadó közösen megjelentette a könyvet.

Hasonló módon született meg az orosz nyelvű kiadás. A német nyelvű kiadásból néhány példányt vittek az iparágat képviselő kollegák a KGST Papíripari Bizottságának ülésére, Kijevbe. A könyv itt is sikert aratott és 1978-ban megjelent az orosz kiadás. Sorra jelentek meg a recenziók a legkülönbözőbb nyelveken, a szélrózsa minden irányából érkeztek gratulációk és visszajelzések. Ezt a munkánkat mind a három nyelvterületen az egyetemi és főiskolai oktatásban is használják.

Érdekes feladatok, az ipart meghatározó vezető beosztások, gazdag szakirodalmi tevékenység, szabadalmak, kiterjedt nemzetközi kapcsolatok, sikerek, szakmai és állami elismerések, kitüntetések, ez jellemzi az Ön szakmai életútját. Mondana esetleg valamit arról, hogy mindezek mellett soha sem érte kudarc?

Valóban inerggazdag, érdekes volt mindig a munkám. Élveztem a kihívásokat, kedveltem a nehéz feladatokat, visszazéve pályámra, sikeres voltam és elismert, sorolhatnám a kitüntetéseimet, de azt hiszem ez felesleges. Inkább beszélek a kudarcról: *Buzágh* professzor úr, akinek tanítványa voltam, felajánlotta, még 1954-ben hogy intézetében végezzek a kandidatura megszerzése céljából kísérleti munkát. Hozzáfogtam, letettem az ideológiai vizsgákat, majd hozzáfogtam a Budapesti Műszaki Egyetemen az érdemi munkához.

Majd váratlan fordulat következett, megszűnt a tanszék, ahol a munkát elkezdtem. Visszavonták az engedélyemet, azzal hogy ismételjem meg felvételemet. 1962-ben újra kértem felvételemet, amit elnyertem. Ezek után a Papíripari Kutatóintézet engedélyt adott, hogy a laboratóriumban dolgozhassak. Sorban lettem az előírt vizsgákat, majd elkészítettem kandidátusi értekezésemet és azt 1968-ban a TMB-nek benyújtottam. 1969-ben a TMB az időközben számára megküldött személyi minősítem alapján nem járult hozzá, hogy kandidátusi fokozatot szerezzek. Beruházási létesítményi főmérnöki munkám nagyobb igénybevételt jelentett, így új értekezést már nem adtam be.

Ezt nem azért mondtam el, hogy sajnáljanak. Mindenkit érhetnek kudarcok, ilyenkor legjobb *Thomas Mann*t idézni: „Békességben és egyetértésben kell élni a szükségszerűséggel, mert

mindezek az emberi élet váratlan fordulatai fölé emelnek bennünket”.

Tudjuk, hogy figyelemmel kíséri a Papír-és Nyomdaipari Műszaki Egyesület munkáját, hiszen alapító tagja és első főttkára volt, a Papíripar szerkesztőbizottságának jelenleg is aktív tagja. Mi a véleménye az egyesület tevékenységéről?

Az egyesület létezése maga, nagy értéket jelent a szakma szempontjából. A felgyorsult élet talán nem teszi lehetővé a gyakori összejöveteleket, a hosszabb szakmai vitákat. A programokat látva, el kell ismernem, hogy változatlanul sokat foglalkoznak az iparág, a szakmai kultúra, a műszaki színvonal fejlesztésével. A rendezvények jelentőségét abban látom, hogy ilyenkor nyílik lehetősége a szakembereknek egymás kölcsönös megismerésére és elismerésére. Ezt az értékes hagyományt, nevezetesen az emberi tényezőt, amely mindig is jellemző volt a papír-és nyomdaiparra, kell – véleményem szerint – a jövőben is ápolni és fenntartani.

Az értékesítés bajnokai a jégkorong-világbajnokságra utaztak

A MONDI BUSINESS PAPER egyedülálló promócióval mondott köszönetet az IQ, az IQ color, a Color Copy, a MAESTRO és a MAESTRO Color termékek legjobb értékesítőinek.

Meghívták őket az idén Ausztriában megrendezésre kerülő A-csoportos jégkorong-világbajnokságra.

Összesen 13 ország 90 legsikeresebb értékesítője volt jelen, amikor Ausztriában május elején megkezdődött a jégkorong-küzdelem.

A MONDI BUSINESS PAPER egy-egy résztvevő partnerének az a legeredményesebb 4-6 kereskedője győzött, aki a fenti márkák, valamint a MAESTRO print márkák eladási mennyiségét a legnagyobb mértékben tudta növelni.

Őket VIP-csomaggal örvendeztettük meg, amely az üdvözlő csomag mellett belépőjegyet tartalmazott a jégstadionok VIP-lounge-ába VIP-ellátással együtt, valamint 4-csillagos szállodában biztosította a szállást.

Forrás www.mondibp.com

P. É.

A Papíripar szerkesztőbizottsági értekezlete

A *Papíripar* szerkesztőbizottsága április 5-én tartotta szokásos értekezletét, amelyen a tagokon kívül – többek között – résztvett *Kalmár Vera*, aki évtizedeken át volt a szerkesztőbizottság titkára.

A megjelentek szeretettel és tisztelettel köszöntötték a 85. évébe lépett *dr. Morvay Sándort*, a Műszaki Szemle felelősét.

Polyánszky Éva a 2004. évfolyam értékelése során elmondta, hogy a lap a terveknek megfelelő tartalommal, a meghatározott időpontban és nagyságrendben jelent meg. A VB állásfoglalása szerint a lap működése megfelelt a gazdaságossági követelményeknek.

Időnként szép, színes lapok díszítik az újságot.

A 2005. év előkészítése, illetve az előző év értékelése tárgyában számos hozzászólás hangzott el.

Szöke András, a papíripari szakosztály nevében dicsérettel illette a lapot. Javaslatot tett arra, hogy a gyárakban keressük meg a felelős vezetőket az aktuális hírek megjelentetése érdekében. Kiemelte a CEPI, a FEFCO, a PRIMA

konferenciákról szóló anyagok megjelentetésének fontosságát.

Ádám Ágnes a május 25-27-i restaurátor szimpózium és más restaurátor-témák kidolgozását vállalta.

Tarján Zsuzsa a szakirodalmi csemegék cikksorozat folytatásáról tájékoztattott.

Zsoldos Benő részletes, igen tartalmas írásbeli értékelést adott a 2004. évről. Értékesnek tartotta a Hírek a nagyvilágból rovatot. Jól mutat a fedlap. Korlátozni kellene viszont egyes cikkek nagyságát, a kétnyelvű cikkeknel az ábrákat. Megfogalmazta 2005-re vonatkozó javaslatait (pl. angol rezümék). Számos szerkesztési javaslatát a további munka során igyekezni fogunk hasznosítani.

Modok Balázs szerint a betűtípusok változtatása olvashatóbbá tette a lapot. A cikkek rendezettebbek, a kéziratok jobbak. A képek azonban nem mindig sikeresek.

A szerkesztőbizottságban változás volt: új tagunk lett *Zsoldos Benő*. *Csonka Zsuzsa* lemondott tagságáról, helyét *Kapolyi Zoltán* (Dunapack Rt. Csomagolópapírgyár) foglalta el.

Lindner György

Papíripari találkozó

Május 6-án tartották az újabb papíripari találkozót, ami az előzőnél is nagyobb létszámban (kb. 80 fő), jó hangulatban került megrendezésre.

Annus Sándor köszöntötte a résztvevőket. Többen voltak olyanok, akik – bár természetesen erre semmi sem kötelezte őket – bejelentették távolmaradásukat.

Turóczy József kedves szavakkal emlékezett a papíripari vállalati „nagy családra”, amely például

többször is jelentős segítséget nyújtott a Fűzfői Papírgyárnak.

Juhász Mihály, aki 50 éve lépte át a szolnoki gyár küszöbét, ezt a gondolatot folytatta, amikor a találkozó baráti hangulatát hangsúlyozta.

Míndezek alapján várható, hogy az immár hagyományosnak mondható találkozót megismételjük.

Lindner György

A MTESZ konszolidációja és stratégiája

A MTESZ 2004. október hatodikán tartotta Szövetségi Tanács ülését, amelyen megtárgyalták a szövetség pénzügyi és gazdálkodási helyzetét, továbbá meghatározták a MTESZ közép és hosszú távú stratégiáját.

Meg kell állítani a vagyonvesztést!

Rendezni kell a MTESZ pénzügyi helyzetét – mondta *Széles Gábor*, a MTESZ elnöke. Tájékoztatta az ülés résztvevőit arról, hogy a szövetség konszolidációja során az APEH-hel megállapodásra jutottak a meglévő hátralékok átütémezéséről, illetve a részletfizetés feltételeiről. Az elnök elképzelhetetlennek tartja, hogy a szövetség eleve veszteséges pénzügyi tervet fogadjon el. Ahhoz azonban, hogy tovább ne halmozzódjon a hiány, rendezni kell a szövetség és a tagszervezetek közötti anyagi természetű kérdéseket. Az elszámolások során szó sem lehet semmiféle adóság-elengedéséről. A másik sarkalatos kérdés a meglévő eszközökkel való gazdálkodás. A meglévő ingatlanvagyonnal kapcsolatban az elnök hangsúlyozta, hogy nincs arra szándék, hogy kiárusítsák, feléljék ingatlanvagyonukat. A legsürgetőbb teendő – *Széles Gábor* szerint –, hogy pótolva az eddigi mulasztásokat, tisztázni kell a MTESZ ingatlanok tulajdoni helyzetét.

Konszolidálni kell a pénzügyeket

A félévi mérleg kapcsán bizonyos hiányosságokról beszélt *Széles Gábor*. Elmondta, hogy a pénzügyi terv eleve pontatlanul készült, és az elszámolás sem pontos. Nagyon fontos, hogy a jövőben napra kész pénzforgalmi terve legyen a szövetségnek, és a szervezetek és a központ pengzgdzdkdskdsát is össze kell hangolni. Ennek alapján a szövetségi ülés úgy döntött, hogy ezt a témakört a következő MTESZ Országos Szövetségi Tanács ülésén – a pontos adatok birtokában – újra kell tárgyalni.

A Gazdaság és Természettudományok Házáról, a gazdálkodás kapcsán elmondta az elnök, hogy annak üzemeltetését jóval olcsóbban lehet és kell megoldani, mint ahogy a MTESZ központi szervezetét is át kell szervezni. A megváltozott funkciók miatt feleslegessé vált igazgatói posztokat meg kell szüntetni. **Röviden: a konszolidáció alapja a pazarlás megszüntetése és a pénzügyi fegyelem megszilárdítása.**

Stratégia közép és hosszú távra

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének vissza kell állítania a tekintélyét – mondta *Széles Gábor* az ülést követő sajtótájékoztatón. Ennek előfeltétele, hogy a műszaki értelmiség körében és a civil szervezetek között méltó szerepet kell játszania a tudományos életben. **Meg kell találnia a módját, hogy hogyan álljon helyre az egykori ipari kutatóintézetek** rangja. Olyan szervezeti kereteket kell találni az egykor nívós kutatómunkának, amely eredményeivel tekintélyt szerez magának a tudás alapú társadalom létrehozásában. Jól látszik – mondta az elnök –, hogy a **Gazdaság és Természettudományok háza** helyet kell hogy adjon olyan szervezeteknek, amelyek képesek meggyorsítani az innovációs folyamatokat, tevékenyen támogatják az alkalmazott tudományok fellendülését, és részt vesznek a tudás alapú társadalom létrejöttéhez szükséges komplett szemlélet kialakításában. Ezeket a szervezeteket akár a MTESZ tagszervezetei, akár külső civil szervezetek, integrálnunk kell a Házban. A regionális innováció fejlesztéséért – tájékoztatót az elnök – együttműködési megállapodást kötöttünk a Szabadalmi Hivatallal. A közeljövőben az ország különböző helyein működő tudomány és technika házainak központokká kell válniuk, ahonnan irányítani lehet az alkalmazott kutatás, az innováció-fejlesztés és feltalálói tevékenység támogatására tett erőfeszítéseket.

Forrás: Magyar Gyáripár 44 (9) 5 (2004)